

Ze bestaan dus echt

Ik werd wakker, of ik droomde alleen maar dat ik wakker werd. Helder was ik in ieder geval nog niet. Maar wel zag ik dat er iets niet klopte. Aan het voeten-eind stond een wildvreemde snoeshaan. Ik probeerde de slaap uit m'n ogen te wrijven en nam daar royaal de tijd voor. Maar hij stond er nog steeds en had een half ironische, half geamuseerde glimlach op z'n gezicht.

Dit was te gek. Ik moest ingrijpen. Maar omdat mijn taalgevoel nooit vóór tien op is, bracht ik het niet verder dan "Wat moet jij hier in vredesnaam?".

"Ook goeiemorgen" antwoordde snoeshaan. "Ik ben een engel. Hier is mijn legitimatie. Mensen zijn zo wantrouwig tegenwoordig."

Hij liet me een pasje zien en ja hoor, het stond er. Onder een redelijk goed gelijkende foto. Een naam die ik niet kon uitspreken, en daaronder "Gediplomeerd engel". En nog een forse handtekening, zo'n managerskrabbel.

Even was ik onder de indruk. Maar toen keerde mijn gezond verstand weer terug.

"Jij bent de brutaalste inbreker die ik ooit gezien heb. En nou als de bliksem m'n huis uit."

Hij sloeg zijn ogen in een vermoeide wanhoop ten hemel.

"O nee hè, dat heb ik weer. Op maandagochtend nog wel. Ik ben een engel en ik zal 't je bewijzen. Maar let goed op, want ik doe dat kunstje maar één keer."

Het duurde heel even, maar toen verhief hij zich langzaam in de lucht en bleef op een halve meter hoogte zweven. Met z'n hoofd bijna bij het plafond. Vlak bij het spinneweb, dat ik bij het stofzuigen vergeten was. Met een licht plofje kwam hij weer op de grond.

Het leek wel of hij even stuiterde.

Ik moest toegeven dat hij nu toch wel een punt had.

"Maar je ziet ... eh ... ik bedoel u ziet ..."

Verveeld wenkte hij me af.

"Laat maar, laat maar, geen plichtplegingen. Ik ben maar een gewone engel. Vroeger werden we geacht mensen met "gij" aan te spreken. Zo overdreven, ik ben blij dat die tijd voorbij is. Maar wat wou je zeggen?"

"Je ziet er helemaal niet uit als een engel."

Hij lachte. "O, je had meer iets met vleugels of zo verwacht. Zo'n bloedmooie vrouw. Die hebben we ook wel hoor, maar in deze situatie vonden we dat niet zo ... eh ... gepast."

Plotseling be kroop me een onaangenaam gevoel. Ik kreeg kippevel. Het ontging hem niet.

"Je ziet eruit of de warme hap van gisteren niet goed gevallen is. Maar wacht 'ns ..."

Hij barstte in een daverende lach uit.

"Hahaha ... maak je niet druk kerel. Als het dát was hadden we Magere Hein wel gestuurd. Ieder z'n vak. Nee, ik ben van de onderwijsinspectie."

Het moest nou toch niet gekker worden. Maar hij leek mijn gedachten te kunnen lezen.

"Ja, wat is daar zo vreemd aan? Je hebt zelf laatst nog geschreven dat het leven een goede leerschool is. Dat willen we graag zo houden. Dus nemen we af en toe een steekproef. Kwaliteitscontrole, zogezegd."

Hij haalde een map tevoorschijn en pakte er een formulier uit.

"Ik wilde een paar vragen stellen. Het duurt ongeveer tien minuten."

Bij een telefoongesprek is dit het moment waarop ik de hoorn erop gooi. Maar hij was tenslotte een engel, en bovendien begon ik nu wel nieuwsgierig te worden.

"Laat ik het anders stellen. Heb je klachten?"

De vraag overviel me een beetje, op de vroege maandagmorgen. Als ie gisteren nou even een mailtje had gestuurd ... Maar misschien hebben ze daar nog geen internet.

"Klachten ... tja ... Ja, eigenlijk wel. Waarom kan het niet wat sneller? Dat leren, bedoel ik. Als ik op m'n dertigste had geweten wat ik nu weet, had ik een heel ander leven gehad. Leuker, denk ik."

Hij keek me verbijsterd aan.

"Heb ik dat nou goed verstaan? Een notoire spijbelaar die klaagt dat hij zo weinig heeft geleerd? Je moet maar durven."

Ik had even geen antwoord. Maar dat hoefde ook niet.

"Ik heb hier je complete dossier. Zullen we eens kijken welke kansen je allemaal hebt laten schieten? We hebben ons een ongeluk gewerkt voor je. Maar jij deed er nooit iets mee. Hier. Toen je achttien was bijvoorbeeld. Je vond het niet nodig om ..."

Ik zakte wat in.

"Hou maar op. Ik weet wat je bedoelt. Ik was toen aan dat soort dingen nog niet toe. Zit in de familie. Trage start. Laatbloeiers."

Hij schudde mistroostig z'n hoofd, en bij nader inzien vond ik het zelf ook geen sterk antwoord.

Ik besloot om wat meer op de positieve toer te gaan.

"Later heb ik dat ingehaald. Rond m'n vijfenveertigste heb ik allerlei nieuwe initiatieven genomen. Neem nou die gespreksgroep. Heel leerzaam."

"Ongetwijfeld. Maar leren praten hoefde je niet. Dat kon je al veel te goed. Leren luisteren, daar had je meer aan gehad. Die collega met huwelijksproblemen, die we toen bij je langsgestuurd hebben bijvoorbeeld..."

"Hebben jullie die gestuurd?"

"Beste man, we hebben nog veel en veel meer voor je geregeld. Maar goed, die collega dus. Je deed of je beleefd luisterde, maar ondertussen was je met je hoofd bij het computerproject, waarmee je toen bezig was. Als je écht geluisterd had, had dat je later misschien veel ellende kunnen besparen."

Ik deed nog een laatste, koppige poging om een stukje gelijk te krijgen.

"Die psychische problemen, een paar jaar geleden, daar heb ik mezelf toch mooi uit weten te werken. Ik ben er nóg trots op."

Zijn trekken verzachtten zich wat.

"Dat is waar. Ik geloof dat je toen écht wat geleerd hebt. Al staat die geschiedenis met die krantenbezorger me nog helder voor de geest."

Werkelijk geen idee waarover hij het had.

"In de zaterdagbijlage van een krant stond een artikel waar je heel veel aan zou hebben gehad. Maar dat was niet de krant waarop jij geabonneerd was. Je wilt niet weten wat een moeite het ons heeft gekost om die krantenjongen jou die verkeerde krant te laten bezorgen. Het was echt een pietje precies."

"En lukte het?"

Hij zuchtte. "Ja, het lukte. Maar jij las 'm niet. Die krant lás je nooit. Zo bij het oud papier. Het was de eerste keer dat ik gevloekt heb."
"Sorry", zei ik schuld bewust. "Ik zal echt beter opletten voortaan."
"Ach, het is wel goed. Zo'n moeilijk geval ben je nou ook weer niet. Maar ik moet m'n formulier nog invullen. Wat zal ik nou zetten bij Klachten?"
"Laat maar leeg", mompelde ik timide.
"En je totaaloordeel, op een schaal van één tot tien?"
Ik durfde niet lager te gaan dan een negen.
Hij klapte zijn map dicht en liep naar de deur.
"Nou bedankt voor je tijd. En succes hè, met de vragen waar je op dit moment mee worstelt. Je komt er wel uit, echt."
Ik zag hem de gang nog op stappen. Maar toen was hij ineens verdwenen.

Die dag vergiste de bezorger zich. Ik kreeg een verkeerde krant in de bus. Maar ik heb hem helemaal gelezen. Zelfs de sportpagina's en de kleine advertenties.
En weggooiden doe ik hem niet. Zoiets gebeurt me geen tweede keer.

Kees Niestadt
4-09-2007